

Мене, горо, юнакъ стари
С' отборъ момци и другари ;—
Храни, горо, таквизъ чеда,
Догдѣ слънце въ свѣтътъ гледа,
Дордѣ птичка въ тебе нѣе,
Тозъ байрякъ да се вѣтрѣе !“

Хр. Ботевъ.

Нѣсенъ на Раковски.

Когато бѣхъ азъ дѣтене
Тихо, нѣжно, мило ;
Когато бѣхъ азъ момченце
Лудо, младо, живо ;
Кога стигнахъ на години,
Кога станахъ дѣдо, —
Единъ бѣше моятъ баща,
Едно бѣ ми чедо :

Свобода, Свобода !

Заробенъ бѣхъ, измжченъ бѣхъ,
Страдахъ въ неволя,
Ала съвсѣмъ убитъ не бѣхъ, —
Имахъ своя воля ;
Па оставихъ България,
По свѣта се скитахъ,
За да станж Еремия,
Свободно да викамъ :

Свобода, Свобода !

Будж братъ си да не спава,
Ами да работи,
На турцитѣ да не дава
Своитѣ имоти ;